

[Inge Fischer Møller.]

efter socialdemokratiets opfattelse hører sikkerhedspolitik ikke hjemme i EF, og mit partis markedspolitiske ordfører fremhævede stærkt under markedsdebatten her i folketinget den 16. december sidste år, at socialdemokratiet aldrig vil acceptere et udenrigspolitisk samarbejde, der betyder, at Europa kommer til at tale med én stemme.

De forskellige rapporters indhold samt udtalelser fra ledende europæiske politikere udtrykker dog helt andre ønsker. For nylig blev en britisk rapport om vesteuropæiske sikkerhedsproblemer offentliggjort, hvor EF foreslås som ramme om en fælles forsvarspolitik, og hvor retningslinjerne herfor tages fra Davignonrapporten om de udenrigspolitiske konsultationer mellem EF-landene. Rapporten konkluderer, at konsultationerne om udenrigspolitik trods alt ikke kan fortsætte ret længe uden også at omfatte forsvarspolitikken.

Også Willy Brandt erklærede for nylig, at når man har udenrigspolitisk samarbejde og koordinering, kan man ikke kunstigt og skematisk gå uden om de sikkerhedspolitiske overvejelser. Dette ser man allerede i forbindelse med problemerne omkring en al-europæisk sikkerheds- og samarbejdskonference. Det vil være spændende at høre, hvordan udenrigsministeren vil bortforklare NATO-generalsekretærens advarsel mod selvstændige militærbeslutninger inden for et udvidet EF. Militærpolitikken hører jo slet ikke hjemme i EF efter vore betingelser. Understregede NATO-generalsekretæren i øvrigt ikke i den samme tale behovet for en harmonisering af rådslagningsprocessen inden for et udvidet EF og de beslutninger, der træffes på NATO-plan?

Jeg er overbevist om, at det ville være en ufattelig ulykke for hele verden og et ufatteligt spild af ressourcer, hvis Danmark blev medlem af et militært-industrielt kompleks i stil med stormagternes. Det vil ikke føje en tøddel til vores sikkerhed, snarere tværtimod.

Jeg vil også gerne knytte et par bemærkninger til de socialpolitiske konsekvenser af et eventuelt dansk medlemskab af fællesmarkedet. At min vurdering heraf ikke er helt på linje med hr. Albertsens, vil sikkert ikke være nogen overraskelse. Samtidig vil

jeg fremhæve, at hr. Albertsens harme klæder ham, men ikke skræmmer mig.

Det ligger mig fjernt at hævde, at dansk socialpolitik er noget i retning af verdens ottende vidunder. Sagen er imidlertid den, at vi lever i et af verdens rigeste lande. Med hjælp af en stærk fagbevægelse er det lykkedes socialdemokratiet i dette århundrede uden blodsudgydelse at føre landet frem til et socialpolitisk niveau, der er enestående i verden. Jeg er overbevist om, at med hensyn til almen målsætning ligger nordisk socialpolitik langt forud for fællesmarkedslanenes, fordi den socialpolitiske indsats i Norden skal være et sikkerhedsnet, ikke alene for dem, der uden egen skyld kommer i nød, men i det hele taget for nødstedte. Desuden lægges der i Norden større vægt på den forebyggende indsats, på re-socialisering osv. end på selve spørgsmålet om objektiv trang og ansvar. Heri ligger noget meget principielt, hvor både kulturelle, religiøse og økonomiske forskelle spiller en vis rolle.

Vi EF-modstandere bliver efterhånden nødt til at opgave ethvert håb om at komme til enighed med EF-tilhængere om, hvorvidt EF-medlemskab vil påvirke dansk socialpolitik i positiv eller negativ retning. Mens vi er overbevist om, at socialpolitikken også fremtidig vil blive harmoniseret i EF, benægter EF-tilhængerne dette hårdnakket. Når det, som i dette tilfælde, drejer sig om en politisk vurdering, om en forventning til den fremtidige udvikling, må tilhængere og modstandere jo respektere hinandens synspunkter. Her vil jeg blot sige i anledning af de bemærkninger, der allerede er faldet i relation til optjeningsprincippet, at dette ud fra en objektiv vurdering må betragtes som en forringelse af dansk socialpolitik.

Helt anderledes er det imidlertid, når vi skændes om, hvorvidt socialpolitikken allerede er blevet harmoniseret i EF. Det er aldeles urimeligt, at fællesmarkedstilhængere benægter de klare kendsgerninger. Jeg har allerede i foråret ved hjælp af tal fra EFs statistiske kontor påvist, at de sociale systemer langsomt, men sikkert harmoniseres på alle områder inden for EF. Benægter markedsministeren eller hr. Albertsen, at der fra EF-kommissionen er forelagt et program for en fælles socialpolitik? Står der